

Een muis - in dit Huis?

DOOR
W.G.van de HULST
Met plaatjes van W.G.vande Hulst junior

AAN

DE LEIDER(STER)

TEKENINGEN VAN W. G. VAN DE HULST JR

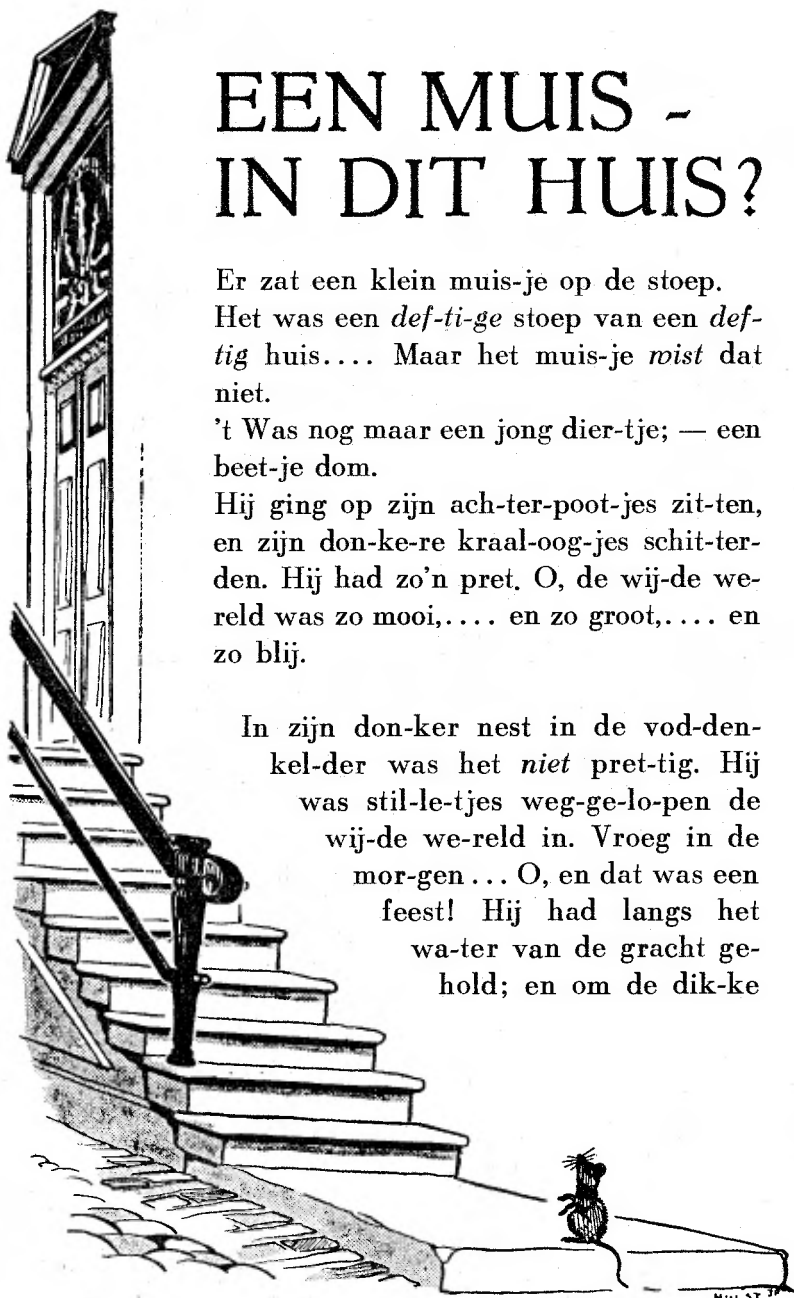
EEN MUIS - IN DIT HUIS?

Er zat een klein muis-je op de stoep.
Het was een *def-ti-ge* stoep van een *def-tig* huis.... Maar het muis-je *mist* dat niet.

't Was nog maar een jong dier-tje; — een beet-je dom.

Hij ging op zijn ach-ter-poot-jes zit-ten, en zijn don-ke-re kraal-oog-jes schit-ter-den. Hij had zo'n pret. O, de wij-de we-reld was zo mooi,.... en zo groot,.... en zo blij.

In zijn don-ker nest in de vod-den-ke-l-der was het *niet* pret-tig. Hij was stil-le-tjes weg-ge-lo-pen de wij-de we-reld in. Vroeg in de mor-gen ... O, en dat was een feest! Hij had langs het wa-ter van de gracht ge-hold; en om de dik-ke

bo-men heen, die ston-den aan de kant. Hij was heel vèr ge-gaan, en nòg ver-der.

Maar — hij kreeg hon-ger.

Het def-ti-ge huis was heel hoog; — on-der het raam stond wat te le-zen: *Ne-der-landsch Bij-bel-ge-noot-schap*. Maar muis-jes kùn-nen de woor-den van de men-sen niet le-zen. Muis-jes

kun-nen al-leen met hun kraal-oog-jes heel scherp *kij-ken*, en met hun spit-se snuit-je heel fijn *rui-ken*.

Het muis-je dacht: „Ik ga al-le-maal lek-ke-re hap-jes zoe-ken; — hier, in *dit* huis; ja, dàt doe ik.... In de hui-zen van de men-sen lig-gen al-le-maal lek-ke-re hap-jes klaar. Je kunt ze zó maar weg-pak-ken. Heer-lijk!

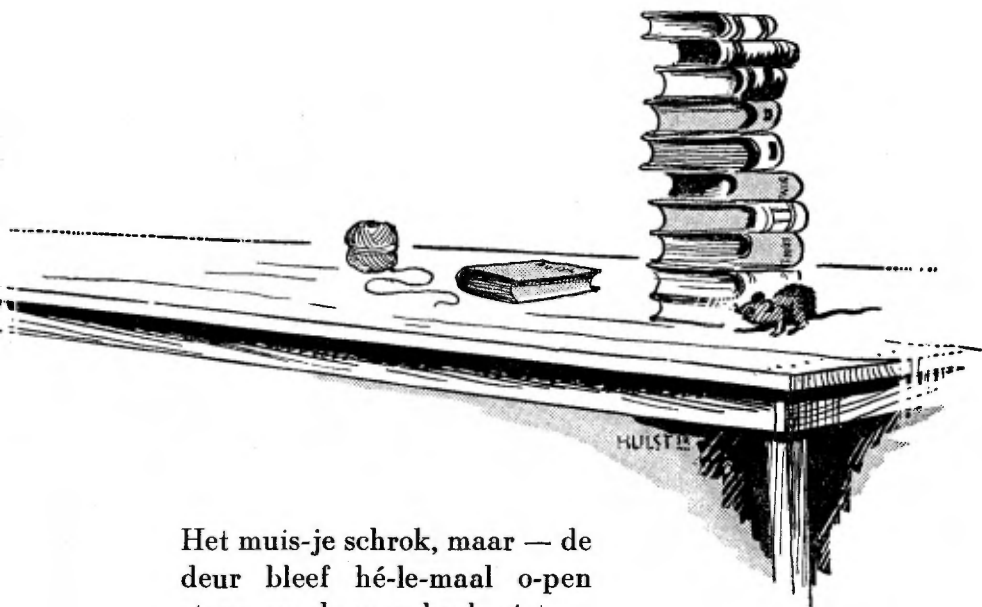
Dat had-den de gro-te mui-zen van de vod-den-kel-der ver-teld. En die wis-ten het wel.

Kijk! naast de ste-nen trap, *on-der* de stoep was nòg een deur, een kel-der-deur. Die stond op een kier-tje o-pen.... Tip-tip-tip! Dáár ga ik in; dáár ga ik lek-ke-re hap-jes zoe-ken.

O, wee!.... Die deur ging op-eens *he-le-maal* o-pen. Er kwam een vre-se-lijk gro-te kist uit. Hij reed op wie-len. En *ach-ter* die kist kwam een klei-ne man. Die man kon haast niet *ó-ver* de kist heen-kij-ken; maar — hij was vre-se-lijk sterk. Hij duw-de de zwa-re kist het huis uit, de stoep o-ver, de straat op.... En dáár stond een au-to te wach-ten.

Die kist moest op reis.

Het muis-je schrok, maar — de deur bleef hé-le-maal open staan, en de man keek niet.

Rsssss!... 't Muis-je wip-te naar bin-nen. Ja, want daar-bin-nen zou-den al-le-maal lek-ke-re hap-jes lig-gen. En die kon je zó maar weg-pak-ken. Heer-lijk!

Maar de man kwam óók weer naar bin-nen.

Hij was blij. Hij dacht: „Al weer een kist vol. Een kist vol met *Bij-bels*. . . . Ja, ja, dat is goed. Die *Bij-bels* gaan op reis naar de men-sen. En de men-sen moe-ten daar-in le-zen. De *Bij-bel* is het mooi-ste boek van *al-le* boe-ken van de we-reld. . . . Ja, ja, dat is goed!”

De man ging op een bank-je zit-ten bij een lan-ge ta-fel. Hij moest zijn bo-ter-ham nog e-ten.

Op de lan-ge ta-fel la-gen nog meer *Bij-bels*; — splin-ter-nieu-we. . . . „Ja, ja! Ik zal ze heel voor-zich-tig in-pak-ken.

was bang voor de mooi-e *Bij-bels*.
Hij sprong op; — vre-se-lijk boos!
En zijn gro-te hand greep,
gréép....! Net mis! Ge-luk-kig!
Net mis!

Het muis-je schoot nèt nog weg....
maar die bo-ze man liep heel
hard, zijn twee vuis-ten in de
hoog-te.... En hij bròm-de, hij bròm-de zo....

„Een muis?.... In *dit* huis?.... In 't Bij-bel-huis?”

Hij maak-te een heel gro-te stap met zijn dik-ke schoen,
— bo-ven op de lan-ge staart van het muis-je.... „Dan
hèb ik je! Dan hèb ik je!”

Mis!.... Het gau-we, glad-de staart-je glip-te tòch weg.
En de bo-ze man brom-de nòg bo-zer: „O, *als* ik je
krijg!.... Een muis, — in *dit* huis? Dat màg niet; dat
mag nóóit.... O, ik zal je wel van-gen! Waar zit je?”

Maar de kis-ten wa-ren zo hoog, en de pak-ken wa-ren
zo groot; — en het muis-je was zo *klein*. De bo-ze man
zàg het muis-je niet meer.

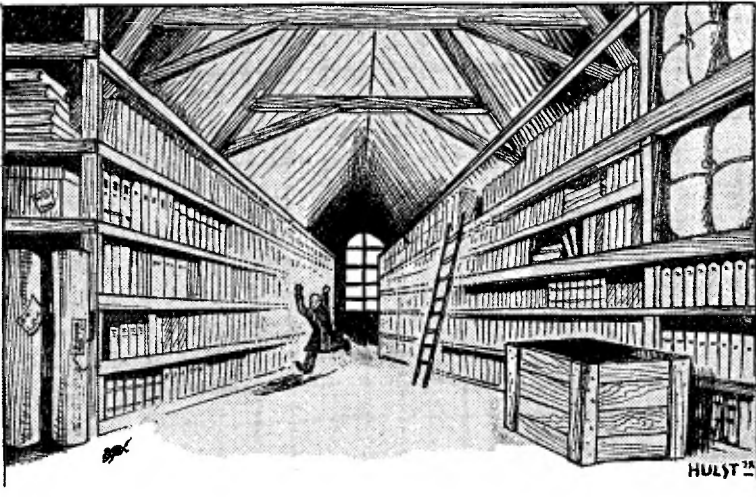
Hij was klein, maar heel sterk. Hij sleep-te al de kis-ten,
en al de pak-ken, en al de ta-fels op zij.... Hij zag het
muis-je tòch niet.

„O, o!.... Een muis, — in *dit* huis? 't Is èrg!”

Het dier-tje had zich ver-stopt in een le-ge kast. Het zat
in het don-ker-ste hoek-je te ril-len van bang-heid....

O, als die bo-ze man hem *vond*! Ja, — dáár kwàm hij al,
daar kwàm hij al.

Hij droeg een groot pak voor zijn buik: al-le-maal
boe-ken. En dat pak leg-de hij voor-zich-tig in die kast.

De kast ram-mel-de er-van. Maar — het muis-je zàg hij niet.... En hij bracht nòg een pak, en nòg een. Toen stap-te hij *zelf* ook in de kast; en hij deed de deur dicht. Toen za-ten ze *sa-men* in de kast: de bo-ze man èn het ban-ge muis-je. Maar de man *wist* het niet.

En toen....?

O, o,... wat wàs dat, wat wàs dat?.... Die kast ram-mel-de zo, en schud-de zo.... O, die kast ging *om-hoog!*.... rrrrrt.... zó-maar *om-hoog!*.... rrrrrt.... hoe lan-ger hoe ho-ger. En de man en het muis-je gin-gen ook mee om-hoog!.... rrrrrt.... hoe lan-ger hoe ho-ger. Het klei-ne dier-tje bib-ber-de. Het zat vlak bij dien bo-zen man zijn dik-ke schoen;.... o, het kneep van bang-heid zijn oog-jes dicht.

Bòm-m!

Op-eens stond de kast weer stil. De man deed de deur

weer o-pen, en stap-te uit. Toen was hij zó-maar op de gro-te *zol-der* van het huis. En nu moes-ten de boe-ken ook weer uit de kast. Het Bij-bel-huis was heel hoog; en de man kon de zwa-re Bij-bels niet al-le-maal de trap-pen òp- en de trap-pen àf-dra-gen. Daar-om ging hij al-tijd op of neer in die aar-di-ge kast. Dat was de *lift*.

Hij droeg een pak voor-zich-tig weg. En nòg een, en. . . . Rsssss! . . . daar schoot het muis-je ook uit de kast, zó-maar o-ver den man zijn voe-ten heen.

„Wàt. . . . Wàt. . . . Wat is dàt? Hier, lee-lijk beest!” De man liet van schrik zijn boe-ken haast val-len. „Híér, zeg ik je!”

Maar 't muis-je was weg, de gro-te *zol-der* op.

„Híér! Híér! zeg ik je!” En de man hol-de het muis-je na; maar die *zol-der* was zo groot en zo don-ker.

Er ston-den al-le-maal rek-ken met in-ge-pak-te boe-ken; al-le-maal Bij-bels. . . .

Er la-gen dik-ke sta-pels pa-pier. Daar-van moes-ten nog meer Bij-bels wor-den ge-maakt. . . .

Er ston-den do-zen, lan-ge rij-en vòl. Dáár la-gen heel *vreem-de* Bij-bels in. In al-le bla-den wa-ren bob-bel-tjes ge-prikt: dat wa-ren de let-ters. In *die* Bij-bels kon-den *blin-de* men-sen le-zen. Ze kon-den de let-ters *voe-len* met hun vin-gers. . . .

Er la-gen ook Bij-bels met heel *vreem-de woor-den*. Dat wa-ren de *vreem-de* woor-den van de brui-ne men-sen uit het ver-re land o-ver de zee; uit In-dië.

O, hòn-der-den, dui-zen-den Bij-bels la-gen daar op die gro-te *zol-der*. Ze la-gen te *wach-ten*. Nog een poos-je.

Dan zou-den ze weg-rei-zen naar de men-sen; ó-ver-al

heen de wij-de we-reld in. En als zij weg wa-ren, zou-den weer nieu-we Bij-bels ko-men in de rek-ken, en in de pak-ken, en in de do-zen.

De klei-ne man had het heel druk: *Hij* moest voor al die Bij-bels zor-gen, in de kel-der en op de zol-der.

O, en nú? Nu was er een muis in dit huis.

Een muis in de *kel-der* was erg; — maar een muis op de *zol-der* was nog véél er-ger.

Ja, want als die muis aan de mooi-e Bij-bels knab-be-len ging. En als er dan eens méér mui-zen kwa-men. . . .

Mui-zen zijn ge-vaar-lijk. Ze kna-gen zo graag aan pa-pier. Ze e-ten al-les stuk.

O neen, dat mòcht niet; — dat mocht nóóit!

De man wist geen raad. Hij duw-de zijn twee vuis-ten in zijn haar; maar hij wist nòg geen raad. . . . O, dat bo-ze beest. Hij kòn het niet vin-den. Die zol-der was veel te don-ker en veel te groot. . . . Och, och, wat moest hij be-gin-nen?

* *
*

Toen de dag om was, ging de bo-ze man naar zijn ei-gen huis. Hij had aan ie-der-een in 't Bij-bel-huis ver-teld van de muis. . . . Hij liep langs de gracht, en brom-de zacht: „Wacht maar, le-lijk beest! Ik zal je tòch wel van-gen. . . . Mòr-gen! Wacht maar! Mòr-gen!”

Toen de dag om was, ging daar er-gens in het gro-te Bij-bel-huis een klein meis-je naar bed. Ja, — in dat gro-te Bij-bel-huis woon-de ook een klein meis-je. . . .

De *kel-der* was heel be-né-den; de *zol-der* was heel

bó-ven; maar tus-sen die kel-der en die zol-der in, wa-ren heel mooi-e ka-mers.

En één van die ka-mers was de *al-ler-groot-ste*, de *al-ler-mooi-ste*. Maar dáár ging het klei-ne meis-je *niet* sla-pen; wel neen!

In die *al-ler-mooi-ste* ka-mer slie-pen *Bij-bels*; heel *prach-ti-ge* en heel *ou-de* *Bij-bels*. Die *Bij-bels* gin-ge *niet* meer de wij-de we-reld in. Die wa-ren veel te kost-baar en veel te oud. Die moch-ten rus-ten en sla-pen gaan. Maar — in die *al-ler-mooi-ste* ka-mer kwa-men ook de *he-ren* van het *Bij-bel-huis* bij el-kaar; tel-kens weer.

En ze zei-den: „Wij zul-len tel-kens weer nieu-we *Bij-bels* la-ten druk-ken. *Bij-bels* voor al-le men-sen. En we zul-len ze weg-zen-den o-ver-al heen. Naar de ker-ken en naar de *Zon-dags-scho-len*; — naar de ar-men en naar de rij-ken; — naar de sol-da-ten en naar de ma-tro-zen; — naar het zie-ken-huis en naar de ge-van-ge-nis; — naar *ou-de* men-sen, met heel gro-te let-ters, en naar *blin-de* men-sen, met ge-prik-te let-ters, — maar e-ven-goed naar de *brui-ne* men-sen vèr o-ver de wil-de zee. In èlk huis moet een *Bij-bel* zijn; en al-le men-sen moe-ten in de *Bij-bel* le-zen. De *Bij-bel* is het boek van God. En al-leen als de men-sen God lief-heb-ben, kun-nen zij ge-luk-kig zijn.”

Zo spra-ken die he-ren van het *Bij-bel-huis*.

Maar — al die he-ren *woon-den* niet in dat huis.

Eén wèl. . . .

En die é-ne me-neer moest al-les op-schrij-ven, wat zij sa-men af-spra-ken. En *hij* moest zeg-gen, wel-ke *Bij-bels*

la-ten. En mòr-gen?.... Kijk eens op je ta-fel-tje. Heer-lijk hè?"

Moes ging naar be-ne-den. Het meis-je ging naar 't dro-men-land.

Toen die dag om was, zat daar bo-ven, op de gro-te, don-ke-re zol-der, heel een-zaam, het muis-je te treu-ren.... Zijn buik-je ràm-mel-de van de hon-ger. Hij snuf-fel-de hier; hij snuf-fel-de daar; — hij vond niet één lek-ker hap-je. Pa-pier; — al-le-maal pa-pier. Boe-ken; — al-le-maal boe-ken. Hij klom op een rek. Hij krab-bel-de met zijn poot-jes; hij knab-bel-de met zijn tand-jes.

Hij at pa-pier. Och, hij kreeg nog méér hon-ger. Hij knaag-de wel hon-derd klei-ne stuk-jes van een boek, maar liet ze toch weer val-len op de grond....

Och, zijn buik-je werd niet vol: hij *lust-te* geen pa-pier. „Zo'n hon-ger! Zo'n hon-ger!”

Toen kwam hij bij de trap.

En bij die trap stond een paal met een ron-de bol er op.

En bo-ven die trap was een *raam*....

Het muis-je klom te-ge-n de paal op, en ging bo-ven op de ron-de bol zit-ten.

Dáár was hij dicht bij het raam.... O, als dat raam eens *o-pen* stond, en als hij dan een *sprong* nam.... Hij keek, en keek nõg eens; — hij wip-te al....

O, vre-se-lijk! vré-se-lijk!

Daar kwam op-eens een zwar-te kop voor het raam. Met o-gen van vuur. En een ro-de bek, wijd o-pen met vals glim-men-de tan-den.... Een kat,.... een ver-schrik-ke-lij-ke, zwar-te kat.

O, en als nu het raam eens *o-pen* was....!

Het muis-je tui-mel-de in wil-de schrik van de bol af....

„Wèg! wèg! de trap af!.... Weg, al vèr-der, ver-der!”

Het muis-je viel haast o-ver zijn ei-gen poot-jes. Zó hard liep hij....

Ge-luk-kig, het raam was *niet* o-pen. Wel-neen! Er *moch-ten* geen kat-ten ko-men op de zol-der; en geen vo-gels ook; en geen vlee-r-mui-zen; en geen spin-nen; en geen vlie-gen....

De bo-ze man was heel strèng. Hij hield de ra-men goed dicht.

En het muis-je dwaal-de die a-vond en die nacht door de ve-le gan-gen van het Bij-bel-huis. 't Was er zo stil en zo don-ker en zijn buik-je ram-mel-de, ram-mel-de van de hon-ger.

Hij kwam in de schrijf-ka-mer. Die was vol ta-fels, en kas-ten, en pa-pie-ren, en pen-nen, en inkt; maar een lek-ker hap-je wàs er niet; — niet één.

Het muis-je werd zo moe. Het viel ach-ter een gro-te inkt-ko-ker in slaap....

Maar vroeg in de mor-gen werd het muis-je wàk-ker....

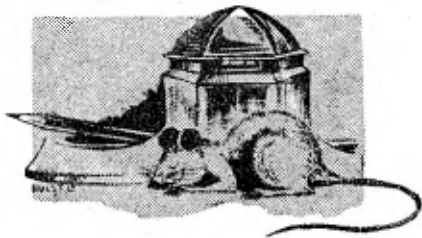
O, zijn buik-je deed van de hon-ger zo'n pijn!

En hij tip-pel-de weer ver-der; — zijn lan-ge staart-je sleep-te treu-rig ach-ter hem aan.

Het was nog stil in het Bij-bel-huis. Het muis-je kwam bij een deur, die met een kier-tje o-pen-stond. Hij tip-pel-de naar bin-nen. Hij zag een klein ta-fel-tje.

Still.... Hij stak zijn fij-ne snuit-je in de hoog-te; hij rook wat. En hij ging op zijn ach-ter-poot-jes staan, om nog hó-ger te rui-ken.

En toen....? Tip-tip-tip! Hij vloog te-gen het ta-fel-tje op. En daar *bo-ven*....? Oóóóh!.... Heer-lijk, héér-lijk! Zijn klei-ne kraal-oog-jes schit-ter-den.. zijn klei-ne tonge-tje dans-te al zijn bek-je uit.... Knab-knab-bel-knap! Hij dans-te o-ver de ei-er-koek heen van de pret.

Maar vroeg in de mor-gen

werd ook het meis-je wàk-ker. En ze dacht da-de-lijk aan haar eier-koek. Heer-lijk!.... Ze kéeck....

Oóóóh!

Haar o-gen wer-den gróót van de schrik...
De muis!

O, en als hij eens bij haar in bed sprong! En als hij eens bij haar

on-der de de-kens kroop!.... Ze grie-zel-de. En ze riep, ze *gil-de* op-eens: „Moes! Moes! kom!.... O, Moes! Gauw!”

En 't muis-je....? 't Schrok vre-se-lijk.

„O, waar moet ik heen? Waar moet ik heen?... Wèg, wèg!” Hij nam een sprong; — een reu-ze sprong. Hij had een hol-le-tje ge-zien. „Wèg, wèg!” Zijn kop-je, zijn lijf-je, zijn staart.... „Wèg!” En hij dook met een sprong in de pop-pen-wieg, on-der de de-ken-tjes; — bij Lies-beth, de pop.

„Moes!.... Moes!.... Gauw!”

„Ja, ja!”.... Moes kwam al aan-vlie-gen.... „Wat is er?”

„O, Moes.... dáár, dáár in de wieg....”
Dom muis-je! Nou ben je ge-van-gen.

En vroeg in de mor-gen kwam ook de bo-ze man te-rug. Hij had een vro-lijk

ge-zicht en een pak on-der zijn arm.
Daar za-ten vier mui-zen-val-len in....
„Wacht maar! Ik zal je wel van-gen.”

Maar — toen hij bij het Bij-bel-huis kwam!.... Kijk, wat was dàt nou? Daar ging de def-ti-ge deur o-pen. En Moes zet-te zó maar de pop-pen-wieg op de def-ti-ge stoep. En het klei-ne meis-je hield Moes vast aan haar rok; — een beet-je bang; maar ze lach-te tòch.

De bo-ze man, die toch juist een *bes-te*, *bra-ve* man was, keek met gro-te o-gen. Wat moest dàt be-dui-den?

Op-eens, — met een ruk, — trok Moes het de-ken-tje weg.

Rsssss!.... Daar vloog het muis-je heen, zó maar tus-sen den bo-zen man zijn be-nen door.

Waar-heen?.... Ja, wáár-heen? Dat weet nie-mand.

Am-ster-dam is een héél gro-te stad. Wie zal het klei-ne dier-tje vin-den.

Het muis-je kwam in 't Bij-bel-huis *nooit* meer te-rug.

Maar de he-ren van het Bij-bel-huis wer-ken nog al-tijd door. De Bij-bel is het mooi-ste boek van al-le boe-ken van de we-reld; — het boek van God.

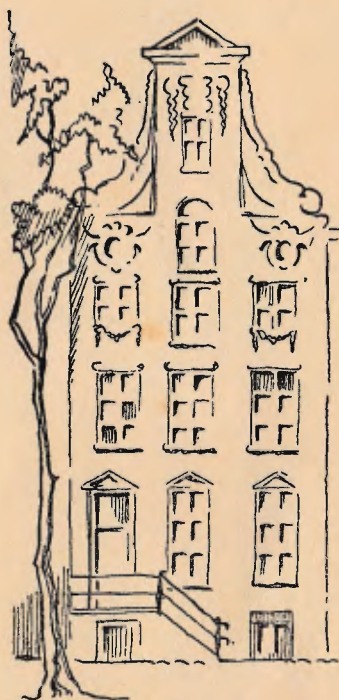
En de va-der van het meis-je werkt op zijn schrijf-ka-mer ook nog al-tijd door. Hij steekt zijn pen in de inkt-ko-ker; maar hij weet niet, dat daar àch-ter die inkt-ko-ker, eens in een nacht, een muis-je sliep.

En de klei-ne man in de kel-der en op de zol-der werkt ook nog al-tijd door. Hij zorgt voor de Bij-bels als een va-der voor zijn kin-de-ren.

Hij heeft een bril ge-kocht. Nu kan hij nog veel be-ter kij-ken. Ook in de hoek-jes van de *lift*.

„Want — een muis in *dit* huis?.... Nóóit!”

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM-CENTRUM